

Chương 528: Reinhardt Và Charlotte Thống Trị Cả Lục Địa?

(Số từ: 4299)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

08:18 AM 19/08/2023

Ý tưởng rằng Heinrich có thể là một đứa con hoang chỉ là một suy đoán.

Tuy nhiên, khi nhìn từ góc độ này, các yếu tố chưa được giải quyết của các sự kiện khác nhau dường như phù hợp với nhau một cách liền mạch.

Tại sao Heinrich không được gửi đến học viện ở Kernstadt?

Tại sao họ cần giết Heinrich, người đang dần trở thành Anh hùng trong hoàn cảnh này?

Đứa con ngoài giá thú có khả năng được chỉ định là người kế vị ngai vàng Kernstadt, vượt qua cả Louise von Schwarz.

Điều này hoàn toàn không thể chấp nhận được đối với Hoàng gia thuần chủng.

"Nếu điều này là sự thật, Heinrich có lẽ cũng không biết về nó."

Không thể xác định liệu đây có phải là sự thật hay không.

"Nữ hoàng hiện tại của Kernstadt, Solennin, là một người cực kỳ tỉ mỉ. Sự chú ý của cô ấy đối với nghi thức, nhân phẩm và cách xuất hiện trước tòa không phải là trò đùa. Anh có thể tin rằng em và Bertus đã phải tìm hiểu về điều đó không? Em chưa gặp cô ấy trực tiếp dù rất thường xuyên."

Nữ hoàng của một quốc gia chứ hầu. Một Nữ hoàng coi trọng nghi thức và nhân phẩm hơn cả Đế chế.

Tuy nhiên, đây cuối cùng chỉ là một mặt tiền đơn thuần và không ai coi Nữ hoàng Kernstadt ngang hàng hoặc vượt trội so với Hoàng gia.

"Và một đứa con hoang... Chỉ sự tồn tại của một tin đồn như vậy thôi cũng đủ khiến cô ấy mất bình tĩnh. Không, nếu một tin đồn như vậy lan truyền khắp thế giới, cô ấy sẽ không thể run rẩy và treo cổ tự tử bằng dây thừng."

"Vậy... Thay vì để nó trở thành một đứa con hoang... Chẳng phải cô ấy nên thừa nhận nó là con ruột của mình sao?"

"Giết và xử lý cậu ta sẽ dễ dàng hơn, nhưng, Vua Constantine von Schwarz của Kernstadt nổi tiếng với tính cách bướng bỉnh. Ông ta có thể cũng cứng đầu như vậy

trong việc đối xử với đứa con ngoài giá thú. Nhưng, tốt, thừa nhận Heinrich có thể đã có thể, nhưng yêu cầu ấy là điều không thể. Vua của Kernstadt sẽ không thể can thiệp vào khía cạnh đó."

Kết thúc câu chuyện của mình, Charlotte uống nốt tách trà cuối cùng và thở dài.

"Cuối cùng đều là phỏng đoán, có thể Heinrich căn bản không phải là con ngoài giá thú, Hoàng tộc đơn giản là sùng ái các đứa con khác đến mức không thể không chán ghét con út."

Charlotte nói rằng cô ấy chỉ đề xuất một khả năng, một khả năng hợp lý. Cô ấy chỉ truyền đạt những gì Temple đã phỏng đoán.

Nhưng đó là một khả năng khắc nghiệt đến tàn nhẫn. Đó là một khả năng còn tàn nhẫn hơn vì nó gần với sự thật.

Heinrich có thể chấp nhận hay tin điều này không?

"Đó là tất cả những gì em có thể nói với anh. Em không biết làm thế nào để thuyết phục Heinrich."

Heinrich là một đứa con hoang.

Heinrich có thể bị giết bởi anh chị em của mình vì điều đó. Không, anh chị em của Heinrich phải giết anh ấy. Họ phải giết Heinrich trước khi anh ta nhận được sự đối xử như

Anh hùng hơn nữa để loại bỏ khả năng ngai vàng sẽ thuộc về một đứa con ngoài giá thú.

Một đứa con hoang đã giết hai Hoàng tộc thuần chủng.

Sẽ không lạ nếu họ không coi thường Heinrich?

Anh ta thậm chí đã trở nên mạnh mẽ không thể phủ nhận, được đối xử Anh hùng ở Kernstadt.

Lẽ ra Heinrich phải sống trong một xó xỉnh, khuất khỏi tầm nhìn, bị giam giữ trong Temple, nhưng giờ họ phải miễn cưỡng đối xử với anh ta như một người anh em do hoàn cảnh.

Nó sẽ đủ để nghiền nát tinh thần của họ.

"Hmm, anh cho rằng không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nói với Heinrich rằng cậu ta sẽ chết nếu cậu ta không đứng về phía chúng ta vì cậu ta là một tên khốn?"

"Vâng..."

Charlotte cười yếu ớt.

Cuộc tham vấn lúc nửa đêm đã đi đến hồi kết.

Mặc dù tôi không nhận được câu trả lời mà tôi mong muốn, nhưng tôi hiểu những gì cần phải làm.

Tôi phần nào có thể suy ra cách mà những mảnh ghép mỏng manh mà tôi đã sắp xếp được kết nối với nhau như thế nào.

Chúng tôi đã ăn tối và thưởng thức trà.

Tuy nhiên, bằng cách nào đó, cả Charlotte và tôi đều cảm thấy không hài lòng.

Có lẽ đó là vì chúng tôi đã có một cuộc trò chuyện chân thành với nhau lần đầu tiên sau một thời gian dài.

Chúng tôi ngồi thẩn thờ trên sân thượng, không thể làm gì được.

Có một cái gì đó chúng tôi cần phải thảo luận.

“...Chúng ta đi dạo nhé?”

"Hả? Ồ. Vâng. Chắc chắn rồi."

Như thể cô ấy đã chờ đợi những lời đó, Charlotte gật đầu nhiệt tình.

Charlotte và tôi rời lâu đài và tản bộ qua vùng đồng bằng ở ngoại ô Lazark.

Theo con đường, thành phố Lazark xuất hiện bên trái, trong khi trại tị nạn hình thành bên phải.

Như Charlotte đã lên kế hoạch, thỉnh thoảng chúng tôi phát hiện ra những người mà chúng tôi cho là thành viên của nhóm cảnh vệ, mang theo đuốc và đi lang thang khắp nơi.

Họ có thể đã tham nhũng.

Kế hoạch tàn nhẫn của Charlotte là thanh trừng những kẻ cảnh giác thói nát này và thành lập một nhóm mới khi thời cơ đến.

Thật tàn nhẫn không phải vì Charlotte cho phép họ tham nhũng, mà vì sự thói nát của họ là tội lỗi do chính họ lựa chọn.

Nhóm cảnh vệ tham nhũng, sẽ bị trừng phạt sau này, không thể thoát khỏi xiềng xích vì đã chọn tội lỗi của mình. Mặc dù chúng chỉ đơn thuần được sử dụng, nhưng chúng sẽ bị đánh giá mà không hề nhận ra.

Charlotte hiểu cách con người sẽ cư xử trong những tình huống cụ thể.

Bởi vì có những cá nhân sẽ chui vào vũng lầy được dự đoán trước mà không hề được chỉ dẫn, và bởi vì họ sẽ bị thay thế bởi những người khác.

Đó là lý do tại sao chính sách này là tàn bạo.

Tôi không biết nó đã tiến triển đến đâu.

Chúng tôi không còn mang những người sống sót từ lục địa.

Do đó, dân số của Edina sẽ không còn tăng do các dòng vốn từ bên ngoài đổ vào.

Chúng tôi chỉ cần quản lý những người còn lại ở Edina.

Chúng tôi đã cứu được rất nhiều người.

Tuy nhiên, so với số người thiệt mạng thực sự, đó chỉ là một phần nhỏ.

Vì một chuỗi các sự kiện khác đã xảy ra như một hệ quả, những điều không thể tưởng tượng được cuối cùng đã xảy ra.

Charlotte và tôi quan sát những ngọn đuốc di chuyển trong trại tị nạn từ xa khi chúng tôi đi cạnh nhau.

"Việc quản lý thế nào rồi? Có quản lý được không?"

"Em không biết liệu nó có thể kiểm soát được không, nhưng bằng cách nào đó em đang làm được. Giờ em đã hiểu được phần nào tình hình chung ở Edina. Mọi thứ sẽ dần được cải thiện."

"Đó là một cứu trợ."

Không có lựa chọn nào khác ngoài việc cải thiện.

Mặc dù nghe có vẻ hứa hẹn, nhưng có vẻ như tình hình đã nghiêm trọng đến mức không thể tồi tệ hơn.

Phải chăng tôi đã quá bi quan?

"Hơn hết, thật may mắn là không có lời phàn nàn nào từ lũ quỷ. Nếu là tình huống bình thường, khả năng chống cự của lũ quỷ sẽ lớn hơn của con người."

"ĐÚNG VẬY."

Mặc dù không có lý do gì để quỷ cùng tồn tại với con người, nhưng họ đã tuân theo mà không thắc mắc gì vì Ma vương đã ra lệnh.

Do đó, sự cai trị của Ma vương vừa lý tưởng vừa đặc biệt. Trong một xã hội chỉ bao gồm ma quỷ, Ma vương có thể thực hành chế độ độc tài suốt đời mà không gặp phải bất kỳ sự phản kháng nào.

Không phải Eleris đã đề cập rằng khi cô ấy còn là một Archdemon, cô ấy đã làm điều đó, chỉ để bị đánh bại và lưu đày bởi đứa con trai quỷ duy nhất của cô ấy, người có thể chống lại Ma vương?

—Ma Vương.

—Và Công chúa.

Charlotte, người hiện đang là nhiếp chính của tôi.

Có phải tương lai của chúng tôi đã được xác định trước từ thời điểm chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên?

"Charlotte."

“Vâng.”

“Anh không có ký ức sống như một Hoàng tử của Ma giới.”

Khi nghe những lời của tôi, Charlotte dừng lại và ngược nhìn tôi.

“Anh đã bị ném vào thế giới với sự hiểu biết rằng mình là con trai của Ma vương Valier.”

Đột nhiên, khi tôi hồi tưởng về khoảng thời gian đó, Charlotte lặng lẽ nhìn tôi chăm chăm.

"Khi anh gặp em, anh không biết em là ai."

"..."

“Anh sẽ không cố gắng biện minh cho vô số lời nói dối mà anh đã nói với em bằng cách tuyên bố rằng anh không có lựa chọn nào khác.”

Charlotte lặng lẽ lắng nghe câu chuyện của tôi.

"Nhưng... anh nên xin lỗi."

"..."

“Anh thực sự xin lỗi vì tất cả những lời nói dối mà anh đã nói với em cho đến nay.”

Tôi không biết làm thế nào để truyền đạt sự chân thành của mình trong lời xin lỗi.

Tôi không nghĩ mình có thể được tha thứ vì đã lừa dối Charlotte chỉ bằng một câu nói.

Tuy nhiên, tôi tin rằng tôi cần chia sẻ câu chuyện của mình một cách đúng đắn.

Tôi không thể trì hoãn việc này lâu hơn nữa, viện có bận rộn hay có quá nhiều nhiệm vụ.

Charlotte quan sát lời xin lỗi của tôi và mỉm cười dịu dàng.

"Ba lần."

"Ba lần?"

"Một lần ở lâu đài của Ma vương, một lần ở Cung điện mùa xuân, và ở đây. Đó là ba lần."

Charlotte nhìn tôi chăm chăm.

—Số lần tôi đã giải cứu Charlotte.

Có vẻ như đó là những gì cô ấy đang đề cập đến.

"Có cảm giác như thế giới coi thường em, và bằng cách nào đó, em phải chết, nhưng anh vẫn tiếp tục cứu em. Không biết liệu sẽ có một sự cố khác khiến em phải chết hay không."

Đó là một đêm không nhìn thấy sao cũng như mặt trăng, có lẽ do bầu trời u ám.

"Anh thật đặc biệt."

"..."

“Anh nên oán hận em.”

“Hận em sao?”

“Đúng vậy.”

Charlotte nhìn lên bầu trời đêm.

“Em không thể tin tưởng anh mặc dù anh đã cứu em rất nhiều lần. Ngay cả khi em không còn lựa chọn nào khác ngoài suy nghĩ như vậy. Anh đã cứu em với mục đích trong sáng, nhưng em không thể tin tưởng anh và nguyên rủa anh.”

Tôi đã nghĩ điều đó có thể xảy ra.

Vô số lời nói dối đã xây dựng nên một tòa tháp hiểu lầm, có vẻ thuyết phục hơn sự thật.

Đó là lý do tại sao tôi tin rằng nó là không thể tránh khỏi.

Tôi không trách Charlotte.

“Anh không có lựa chọn nào khác ngoài việc làm điều đó.”

Khi nghe những lời của tôi, Charlotte cười gượng.

“Anh đã nhiều lần cứu vớt che chở cho em, nhưng em lại không thể tin tưởng anh. Nếu như anh mắng ta trách em, thì cũng là có lý.”

Buộc tội Charlotte không hiểu cảm xúc của tôi.

Điều đó cũng có thể hoàn toàn có thể xảy ra với tôi.

“Em đã làm những gì em phải làm trong tình huống đó, nhưng anh không trách em trong tình huống mà anh không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đổ lỗi.”

"Sự khác biệt là gì... Em nghĩ nó rất quan trọng."

“Anh đã làm điều gì đó mà em không thể làm được. Và bất cứ khi nào em cảm thấy rằng anh không có ác cảm với em, điều đó thật kỳ lạ.”

“Em là cái gì? Em chuyện gì cũng không làm được cho anh, luôn nhận giúp đỡ, thậm chí tại thời khắc máu chót còn đẩy anh xuống vực sâu. Nhưng anh lại cứu em như trời sinh...”

“Em không hiểu.”

"Đó là lý do tại sao bây giờ em cảm thấy xa cách."

“Em không biết liệu mình có thể làm được gì cho anh hay không. Em nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ có thể trả ơn cho anh ngay cả trong hết cuộc đời của mình.”

Một việc mà Charlotte cần làm cho tôi.

Không phải nhiệm vụ của người hầu, mà là việc mà Charlotte phải làm cho tôi.

Không có gì giống như vậy.

Tôi không đặc biệt mong muốn bất cứ điều gì.

"Chỉ cần sống một cuộc sống khỏe mạnh và tốt đẹp."

"Em nghĩ anh sẽ nói như vậy."

Charlotte che miệng và cười khúc khích.

Tôi có nên bày tỏ nhiều hơn không?

Tôi khao khát sự hiện diện của Charlotte, không chỉ để được giúp đỡ như một người hầu, mà còn để ở trong tầm nhìn của tôi.

Tôi ước Charlotte luôn ở đó.

Tôi có nên thú nhận điều đó không?

Charlotte là sinh mệnh đầu tiên tôi cứu được khi đến thế giới này.

Không thể phủ nhận rằng Charlotte cảm thấy có một mối liên hệ đặc biệt với tôi, khác với mối quan hệ của cô ấy với những người khác.

"Em muốn cùng anh làm một chuyện."

Charlotte thì thầm với tôi.

"Em muốn cùng nhau làm chuyện gì?"

"Vâng, một cái gì đó chúng ta có thể làm ngay bây giờ."

Cô ấy có thể muốn làm gì với tôi vào lúc này?

Khi tôi nhìn cô ấy, thắc mắc về ý định của cô ấy, Charlotte lục lọi đồ đạc của cô ấy và lấy ra một món đồ.

"Cùng ăn cái này đi."

Đó là một chiếc bánh quy được bọc trong giấy.

Một món đồ đại diện cho khoảnh khắc chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên.

Vậy là cô ấy đã mang theo thứ này suốt thời gian qua sao?

Có phải cô ấy đã để dành nó cho một khoảng thời gian như thế này, khi chúng tôi có thể tận hưởng nó cùng nhau?

"Nghe hay đấy."

Khi nghe câu trả lời của tôi, Charlotte khẽ cười và mở gói bánh quy, cẩn thận bẻ đôi nó.

Nó giống như thời gian đó.

Cô ấy đã chia đôi chiếc bánh quy mà tôi đưa cho cô ấy và đưa cho tôi một miếng.

Trong khoảnh khắc đó, khi cô ấy chết đói, tôi trải qua một cảm xúc kỳ lạ khi nhìn Charlotte, người không thể tự mình ăn hết, mời tôi một nửa.

Có phải cô ấy đã cân nhắc điều tương tự khi tôi đưa cho cô ấy chiếc bánh quy?

Mặc dù hoàn cảnh khác nhau, nhưng cô ấy đã cho tôi tất cả những thực phẩm quý giá mà cô ấy có vào thời điểm đó.

Charlotte đưa cho tôi một nửa mà cô ấy đã bẻ ra và cắn vào miếng của mình.

Cô ấy đã mang chiếc bánh quy này, dự định một ngày nào đó sẽ chia sẻ nó với tôi.

Cô ấy hẳn đã khao khát được trò chuyện với tôi và luôn sẵn sàng tham gia.

Cuối cùng, phải một thời gian sau khi Charlotte đến Edina, chúng tôi mới có thể thảo luận về cuộc gặp gỡ đầu tiên của mình.

Chúng tôi ngồi tựa vào nhau trên một ngọn đồi nhìn ra trại tị nạn và thành phố Lazark, nhai bánh quy.

Tất nhiên, những chiếc bánh quy này khác với những chiếc bánh quy mà chúng tôi đã chia sẻ trước đây.

"Nó có mùi vị khác với lúc đó."

"Không thể không khác được."

Charlotte và tôi thưởng thức bánh quy khi trò chuyện.

Tình hình đã thay đổi, và khách quan mà nói, những chiếc bánh quy này không ngon bằng những chiếc bánh quy mà chúng tôi đã từng thưởng thức hồi đó.

Đương nhiên, những chiếc bánh quy do Hoàng tử quý mang đến có chất lượng vượt trội, trong khi những chiếc

bánh có sẵn ở Edina chắc chắn là loại kém chất lượng hơn.

Những chiếc bánh quy sang trọng mà chúng tôi đã ăn khi chúng tôi đói đến nỗi bất cứ thứ gì cũng có thể ngon lành.

Những chiếc bánh quy thông thường được ăn khi chúng tôi không đặc biệt thèm ăn chúng.

Nó không thể có hương vị giống nhau.

Charlotte đã tin rằng hồi đó cô sẽ không bao giờ được nếm thứ gì ngon hơn bánh quy, vì vậy cô không thực sự bận tâm về những gì mình ăn sau đó.

Điều đó đã xảy ra ở Thủ đô Đế quốc.

Mặc dù hương vị không giống với thời điểm đó.

Tuy nhiên, chúng tôi có thể chia sẻ bánh quy với nhau.

Cuối cùng, sau khi đi lòng vòng, chúng tôi đã tìm thấy nhau.

Chúng tôi không còn oán hận hay thù ghét nhau nữa.

Tôi không cần phải lừa dối Charlotte nữa.

"Reinhardt."

"Vâng."

"Anh định làm gì khi tất cả chuyện này kết thúc?"

Khi Charlotte nhắm nháp chiếc bánh quy của mình, cô ấy đặt ra một câu hỏi.

Sau khi tất cả được hoàn thành. Sau sự cố Cổng.

Nếu tôi có thể sống sót sau trận chiến cuối cùng và bằng cách nào đó giải quyết được vấn đề với Ellen.

Nếu tôi vẫn còn sống vào thời điểm đó.

Bước tiếp theo của tôi nên là gì?

"Anh không biết."

Suy ngẫm về tương lai xa vời khiến tôi choáng ngợp khi không chắc liệu mình có thể đi xa đến thế hay không, với hoàn cảnh hiện tại.

Tôi không phải là kiểu người có thể sống trong một tương lai xa vời, không chắc chắn.

Heinrich có nguy cơ bị ám sát, và tôi vẫn chưa tìm ra giải pháp cho vấn đề đó, chứ đừng nói đến việc xem xét điều gì sẽ xảy ra sau khi mọi thứ kết thúc.

"Chiến tranh... nó có khả năng không thể tránh khỏi."

"...Anh cho là vậy."

"Vâng, một khi mọi thứ đã được giải quyết. Trong thời gian tới, sự hiện diện của chúng ta ở Edina sẽ được biết đến trên khắp lục địa. Em không thể nói khi nào, nhưng điều đó chắc chắn sẽ xảy ra."

Charlotte giám sát việc chuẩn bị.

Vị trí của cô ấy đòi hỏi phải suy nghĩ trước. Là vua, tôi cũng phải vật lộn với vấn đề này.

Sau khi sự cố Cánh cổng được giải quyết, con người sẽ giải quyết những con quái vật còn lại trên lục địa và chuẩn bị xây dựng lại.

Chúng ta có thể thiết lập điều không tưởng của riêng mình ở đây, một khoảng cách an toàn với lục địa, khuất trong tầm nhìn rõ ràng.

Nhưng trốn tránh nhau mãi không được.

Một cuộc đụng độ giữa loài người và Edina là không thể tránh khỏi vào một lúc nào đó.

Tài liệu tham khảo của Charlotte về chiến tranh không phải là thông tin chính xác mới. Tôi cũng đã cân nhắc vấn đề này.

Tuy nhiên, cuộc chiến này không thể tránh khỏi.

Khi nhân loại tái thiết và tình hình được cải thiện, cơn khát báo thù của họ chống lại tôi, chất xúc tác cho thảm họa này, sẽ cần phải được dập tắt.

Khi tin tức lan truyền rằng Ma vương đã thành lập căn cứ ở Edina, sẽ đến lúc chúng ta phải đối đầu với các thế lực trừng phạt của loài người.

Nó có thể không xảy ra trong thời gian ngắn, nhưng đó là một tình huống có thể xảy ra.

Charlotte nhẹ nhàng vỗ vai tôi, dường như hiểu được tình thế khó xử của tôi.

Khi tôi quay đầu lại, Charlotte nhìn tôi với cái đầu hơi nghiêng.

"Có hứng thú muốn nghe điều gì đó hấp dẫn không?"

"...Cái gì?"

"Vì anh ở cùng em, anh có thể khẳng định là người thừa kế của Hoàng tộc Gardias."

Charlotte có ý gì?

"Hơn nữa, anh sở hữu hai Thánh tích. Anh có thể gây ảnh hưởng đáng kể đối với Ngũ đại Thần giáo. Ngoài ra, anh có thể tái cấu trúc nó thành United Sacred, đặt Olivia Lanze lãnh đạo và hấp thụ sức mạnh của nó. Đó cũng là một khả năng."

"Em đang gợi ý gì?"

Ý tưởng thật đáng sợ.

"Tất nhiên, lũ quỷ sẽ tuân theo quy tắc của anh. Đó là điều hiển nhiên."

Charlotte nhìn tôi.

"Reinhardt."

Cô ấy đang cố gắng truyền đạt điều gì?

Một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng tôi.

“Anh có thể trở thành người cai trị không chỉ của một Đế chế, mà còn của cả thế giới.”

Không phải là Hoàng đế của loài người cũng không phải là vua của quỷ.

—Kẻ thống trị thế giới.

“Anh có tin rằng con người sẽ ghê tởm và khinh miệt anh, và do đó từ chối chấp nhận quy tắc của anh không?”

Như thể đã đoán ra được, Charlotte nở một nụ cười yếu ớt.

"Mọi người không sống ở Đế chế Gardias vì lòng trung thành."

"..."

"Quyền thống trị là thụ động. Không quan trọng nếu Hoàng tộc Gardias hay Ma vương bị khinh bỉ nắm quyền. Không cần phải thuyết phục ngay từ đầu. Cũng không có bất kỳ sự thuyết phục nào."

Bản chất của cai trị nằm ở quyền lực.

Hỗ trợ từ quần chúng không phải là một yêu cầu.

"Một người cai trị đơn giản chỉ cần mạnh mẽ. Miễn là anh đủ quyền lực để không ai dám thách thức hoặc lật đổ

mình, đó mới là vấn đề. Cho dù anh cai trị người dân của Edina bằng bàn tay nuôi dưỡng hay áp bức nhân loại bằng sự sợ hãi, thì kết quả là giống nhau."

—Sự thù địch của nhân loại.

Nếu cuối cùng nó sẽ tiêu diệt tôi, tôi có được phép tấn công trước không?

Nếu một ngày nào đó chiến tranh sẽ xảy ra, liệu tôi có nên đối đầu trực diện với nó hay thậm chí tấn công phủ đầu?

"Còn Bertus thì sao...? Chuyện gì sẽ xảy ra?"

Nghe những lời của tôi, Charlotte nói với đầu vùi giữa hai đầu gối.

"Em tin rằng... anh ấy sẽ được cứu."

—Hoàng đế của lục địa.

—Kẻ thống trị thế giới.

Tôi đã không loại trừ những khả năng như vậy.

Tôi không nhất thiết nghĩ rằng một người cai trị nhân loại phải đến từ một Đế chế.

Nhưng bây giờ, Charlotte đề nghị tôi phải giải trí với ý tưởng hoành tráng này.

"Có vẻ như anh chỉ đang xem xét những gì mình có thể mất sau khi mọi thứ kết thúc. Có vẻ như anh chỉ sợ điều đó."

" ... "

"Anh có thể không chỉ mất một cái gì đó; anh cũng có thể đạt được một cái gì đó."

Suy nghĩ của cô ấy xuất hiện khá xa so với quan điểm của tôi.

Charlotte nhìn tôi.

"Em muốn anh biết rằng anh có thể quyết định có mọi thứ và không bỏ lỡ bất cứ điều gì."

Sau khi sự cố Cổng kết thúc, chiến tranh nổ ra và một số người chết.

Ai đó từ Edina sẽ bị mất.

Nhưng đó không phải là tất cả.

Tôi có thể cố gắng sở hữu mọi thứ trên thế giới.

Đó là những gì Charlotte đã truyền đạt.

Có thể tồn tại một đất nước mà mọi công dân đều ghét vua của họ không?

Một điều như vậy có thể được thiết lập?

Ngay cả khi nó có thể được thành lập, nó có nên được cho phép không?

Về khả năng, nó khả thi.

Nếu hận thù được chuyển hóa thành sợ hãi, quy tắc đó có thể được thiết lập.

Nếu nỗi sợ hãi lẫn át sự căm ghét đối với tôi, cho dù nhân loại có khinh thường tôi đến mức nào, tôi vẫn có thể duy trì quyền kiểm soát.

Nhưng tôi có thể xử lý điều đó không?

Tôi, người hầu như không thể quản lý quốc đảo nhỏ bé này và đã giao phó nó cho Charlotte.

Tôi có khả năng nhỏ nhất để đạt được một kỳ tích hoang dã như vậy, trở thành người thống trị toàn thế giới không?

"..."

Chỉ vì không muốn mất đi một thứ nào nên cố gắng có tất cả là được sao?

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

69110000814828

BIDV-CN Đồng Tháp

mo

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading